

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl soudkyně Mgr. Veronikou Novotnou v hlavním líčení konaném dne 30. července 2025

takto:

Obžalovaná

██████████ narozená ██████████ 1973 ██████████
██████████ nyní ve výkonu trestu ve věznici Světlá nad Sázavou,

je vinna, že

v době od 15.53 hodin do 15.59 hodin dne 26. 11. 2024 v ██████████ v 5. patře panelového domu, do kterého vešla bez užití násilí, odcizila před bytem odložené černé dámské zimní koženkové kozačky zn. Deeze, velikost 38, v hodnotě 950 Kč, které si uschovala pod oděv, přičemž takto jednala ke škodě ██████████

a popsaneho jednání se dopustila přesto, že byla trestním příkazem Okresního soudu v Táboře, ze dne 16. 1. 2023, sp. zn. 3 T 4/2023, pravomocným dne 3. 2. 2023, uznána vinnou přečinem krádež podle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku, za což jí byl uložen trest odnětí svobody v délce 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 24 měsíců za současného vyslovení dohledu,

trestním příkazem Okresního soudu v Táboře, ze dne 29. 8. 2023, sp. zn. 3 T 78/2023, pravomocným dne 19. 9. 2023, byla uznána vinnou přečinem krádež podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, za což jí byl uložen trest domácího vězení v trvání 6 měsíců, který vykonala dne 19. 4. 2024,

a rozsudkem Okresního soudu v Táboře, ze dne 21. 8. 2024, sp. zn. 1 T 69/2024, pravomocným dne 21. 8. 2024, byla uznána vinnou přečinem krádež podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, za což jí byl uložen trest domácího vězení v trvání 8 měsíců za současného stanovení náhradního trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, který jí byl nařízen a který dosud nevykonala,

tedy

přisvojila si cizí věc tím, že se jí zmocnila a byla za takový čin v posledních třech letech odsouzena a potrestána,

čímž spáchala

přečin krádež podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody** ve výměře **4 (čtyři) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn prohlášením viny obžalovanou a jejího výslechu. Provedeny byly rovněž listinné důkazy, konkrétně osobní výkazy obžalované, včetně rozhodnutí v jejích předchozích trestních věcech, a majetkového šetření k osobě obžalované.
3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídí se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.
4. Obžalovaná skutkem popsaným ve výroku rozsudku prohlásila vinu a souhlasila i s použitou právní kvalifikací. Soud o tomto prohlášení viny, respektive o jeho pravdivosti, úplnosti a vážnosti nepochybuje. Již v přípravném řízení se obžalovaná ke spáchanému jednání doznala, nadto shromážděný důkazní materiál bez jakýchkoli pochybností osvětluje průběh skutkového děje. Soud upozorňuje zejména na výpovědi svědků [REDAKCE]
[REDAKCE] Stěžejním je také kamerový záznam z kamer umístěných v domě, na němž je zachycena obžalovaná, jak vchází do domu, a zcela neopominutelné je pak úřední záznam o nalezení odcizených bot manželem poškozené, včetně fotodokumentace. Pro právní kvalifikaci jednání obžalované jsou stěžejní i rozhodnutí v předchozích trestních věcech. Soud tak nemá pochybnosti o skutkovém ději, který je prohlášením viny obžalovanou bezezbytku prokázán.
5. Po právním posouzení jednání popsaného ve výroku rozsudku soud uzavírá, že obžalovaná jím naplnila všechny znaky skutkové podstaty přečinu krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, neboť si přisvojila cizí věc tím, že se jí zmocnila a byla za takový čin v posledních třech letech potrestána a odsouzena.
6. Naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu v tomto případě nevzbuzuje příliš velkých pochybností. Pouze pro úplnost soud dodává, že obžalovaná jednala v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, což vyplývá z prohlášení viny i ze samotného průběhu skutkového děje, neboť vstoupila-li do bytového domu, kde z chodby odnesla zde odložené boty poškozené, jen stěží lze dovodit jinou formu zavinění.
7. Soud tedy uzavírá, že s ohledem na prohlášení viny se bude věnovat pouze odůvodnění výroku o trestu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

II. Druh a výměra trestu

8. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.
9. Obžalované polehčuje prohlášení viny, tato polehčující okolnost je však jediná, kterou soud shledal. Nadto intenzita této polehčující okolnosti je do určité míry relativizována nejen její trestní minulostí, ale především všedností, s jakou přistupuje k porušování zájmu chráněného trestním zákonem. Právě proto nehodnotil soud jako polehčující okolnost lítost, kterou nad spáchaným jednáním obžalovaná vyjádřila u hlavního líčení, nepokládá ji za znak sebereflexe, ale obžalovaná prohlášení o lítosti činí spíše mechanicky, jako obvyklé a mimoděčné prohlášení, které se od ní očekává, nelze totiž jejímu předsevzetí o budoucím řádném životě a lítosti nad osudy poškozených věřit a vnímat jako upřímné, ale soud je hodnotí spíše jako účelové prohlášení. Nadto z postoje obžalované a dosavadního způsobu života jednoznačně vyplývá, že krádež je pro ni přípustným prostředkem, jak dosáhnout splnění svých přání či cílů. Vedle toho soud nepřehlédl ani trestní minulost obžalované, která hovoří o tom, že ani minulá odsouzení na ni neměla kýžený účinek v podobě nápravy či postupné změny přístupu k dosavadnímu způsobu života. Zásadním zjištěním je i to, že obžalovaná je již osobou zavadovou, soud si je sice vědom, že jí nelze k tíži přičítat rozhodnutí, jimiž je naplňován znak kvalifikované skutkové podstaty žalovaného přečinu krádeže, avšak četnost, s jakou tento znak naplnila, a fakt, že se popsaného jednání dopouští ve zkušební době podmíněného odsouzení, v době, kdy má uložen trest domácího vězení, a dokonce v době, kdy se podle stanovení podmínek tohoto trestu má zdržovat v obydlí. Je tak zřejmé, že náprava obžalované je mimořádně ztížena, neboť soud vyčerpал možnosti výchovného působení na obžalovanou, aniž se to jakkoli odrazilo v jejím chování. Zohlední-li tedy soud osobu obžalované, možnosti její nápravy a dosavadní působení uložených trestů je zřejmé, že na projednávanou trestnou činnost nelze reagovat jinak než represivním trestem, tedy trestem odnětí svobody ukládaným jako nepodmíněný.
10. K výměře trestu je však nutno zdůraznit, že trestní sazba je zákonem stanovena na šest měsíců až tři léta, soud sice dospěl k jednoznačnému závěru, že jednání obžalované je nutné hodnotit jako trestný čin, na druhou stranu je nutno zohlednit mimořádné okolnosti projednávaného případu. Obžalovaná sice jako speciální recidivistka způsobem svého života bezesporu prokazuje, že v jejím případě do popředí vystupuje ochranná funkce trestu, avšak soud musí zohlednit i již uložené tresty, které jí byly nařízeny nebo jejichž nařízení jí hrozí, stejně tak jako výši způsobené škody, která je poměrně nízká (950 Kč), a konečně i skutečnost, že obžalované jsou nebo brzké době budou nyní nařízeny tresty odnětí svobody v celkové výměře šestnáct měsíců. Jakkoli si soud uvědomuje, že mimořádné snížení trestu odnětí svobody je institutem, který je svou povahou výjimečný, současně je však výrazným prostředkem individualizace trestu, prostředkem, který umožňuje zohlednit okolnosti skutkového děje, které nemají vliv na naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, ale z hlediska volby druhu a výměry trestu mají zcela stěžejní vliv, zejména když spodní hranice trestní sazby se s ohledem na reálný dopad jednání obžalované do majetkové sféry poškozené jeví jako nízká, zejména když boty poškozené byly vráceny, byť z úsilí samotné poškozené, nikoli přičiněním obžalované. I se zohledněním obtížnosti nápravy obžalované, její trestní minulosti, včetně vysokého počtu přestupkových jednání majetkového charakteru, a jejího přístupu k zájmům chráněným trestním zákonem je soud přesvědčen, že její nápravy je možno dosáhnout trestem kratšího trvání, neboť reálně vykonávaný trest bude v tomto případě nikoli čtyři měsíce, ale dvacet měsíců. Okolnosti případu, které výrazně modifikuje výše způsobené škody, ve spojení s intenzitou působení již uložených trestů vedou soud k závěru, že trest ukládaný na samé spodní hranici trestní sazby by byl nepřiměřeně přísnou reakcí, nadto soud zohlednil i prohlášení viny obžalovaným, jakkoli setrvává na svém stanovisku, že jej nelze přeceňovat. Proto má za splněné podmínky § 58 odst. 2 písm. b) trestního

zákoníku a ukládal trest ve výměře čtyř měsíců, který považuje za dostatečnou a přiléhavou reakci na chování obžalované.

11. Pro výkon uloženého trestu pak soud zařadil obžalovanou do věznice s ostrahou, neboť pro zařazení do přísnějšího typu věznice soud neshledal naplnění zákonných podmínek, ani důvodu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny,
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 30. července 2025

Mgr. Veronika Novotná v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.08.2025. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 10.09.2025.